

[Fogh Rasmussen]

idrætsorganisationerne med deres frivillige, ulønnede ledere er det. Men det er muligvis en sag, som vi i en anden sammenhæng på et senere tidspunkt kan få lejlighed til at drøfte nærmere.

Jeg skal slutte med at sige, at det for venstre er afgørende, at vi med de ændringer, der her er lagt op til, foruden at tilgodese ønsket om at opnå visse offentlige besparelser, som dog er af en beskeden størrelsesorden, også bevarer en god ramme omkring det frivillige foreningsarbejde, omkring det frivillige oplysningsarbejde, som udføres rundt omkring i landet. Vi må lægge meget stærk vægt på, at der bevares en sådan ramme. Der udføres hver eneste dag et virkelig godt, et virkelig solidt arbejde mange steder med en stor frivillig indsats. Vi må ikke lægge hindringer i vejen for det. Vi skylder alle disse mennesker, som er involveret i fritidsarbejde rundt omkring, den opbakning, som ligger i at have en god fritidslov som ramme omkring dette arbejde. Jeg mener, at vi med de ændringer, der er tale om her, bevarer en sådan god og solid ramme.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg vil gerne give hr. Fogh Rasmussen ret i, at det set fra statens side må være meget beskedne ændringer, der er tale om her, men til gengæld er det sådan, at for de enkeltpersoner, det rammer, vil det være en enormt stor forandring. Hvis det betyder så lidt for staten og for et flertal i folketingset, så synes jeg ærlig talt, man burde have holdt nallerne væk.

Jeg synes, det er uanstændigt, at de, der nu skal bøde med sølle 12,6 mill. kr. i statskassen, det er indvandrere, det er åndssvage, det er handicappede primært. De 12,6 mill. kr. kunne vi nok finde et eller andet sted på finansloven. Det kan nemlig, som hr. Fogh Rasmussen så rigtigt siger, ikke være det, der hverken vælter budgettet eller vælter velfærdsstaten. Men for de mennesker, det går ud over, betyder det utrolig meget. Det betyder så meget, at de sandsynligvis ikke vil få den undervisning, som de har fået før, og netop disse grupper har enormt behov for, at de får en undervisning. Det er nok det mest asociale af de lovforslag, der er lagt frem.

Med hensyn til lokalerne ved jeg ikke, hvor meget det betyder, at en del af forpligtelsen overgår til amtet. Det synes jeg er no-

get af det, vi skal se på i udvalget. Jeg kan forestille mig, at det kan være lidt sværere at forhandle med et amt, end det er med den kommune, hvor man hører hjemme. Jeg kan også forestille mig, at man bliver kastebold mellem amt og kommune, men det er noget af det, vi må grave i.

Hr. Fogh Rasmussen siger, at der foregår en hel masse frivilligt arbejde, som ikke bliver betalt, og det skal vi støtte. Det er jeg ikke uenig i, men ved hr. Fogh Rasmussen ikke, at de nedskæringer, der har været på bloktilskuddene, har betydet, at kommunerne hæmmer det frivillige arbejde, der foregår rundt omkring? Nedskæringerne betyder, at de foreninger, som har den frivillige, ubetalte arbejdskraft, faktisk ikke får de tilskud, som de plejer at få, og derfor må de nedsætte aktiviteten. Det er det, der sker, når man sætter bloktilskuddene ned. Altså ikke engang det er man med til at bevare.

Der står, at parallelholdsordningen ophæves. Jeg vil godt have at vide, om man har tænkt sig et andet maksimum, eller om man kan have et uendeligt antal elever til specialundervisning på et hold. Kan ministeren ikke forestille sig, at der må være grænser for, hvor mange man kan have til specialundervisning på én gang?

Jeg synes også, at reglen med de mindst 12 deltagere ved oprettelsen og de gennemsnitlig 15 kan være et problem, fordi det betyder, at det er umuligt at oprette små hold, selv om man kan hale det ind andre steder. Jeg kan ikke forstå, hvorfor den mulighed ikke stadig væk skal stå åben. Jeg kan ikke se, at man sparer så meget, hvis man stadig væk siger: ja men så må der være flere på nogle andre hold. Det er en fleksibilitet, som man fratager organisationerne muligheden for.

Til sidst vil jeg godt sige om bloktilskuddene, at jeg mener, det er en meget dårlig vej. Jeg mener i det hele taget, at bloktilskud er dårlige i en situation, hvor vi har stor arbejdsløshed. Det er svært for de fleste at forstå det cigarkassesystem, som bloktilskuddene betyder, nemlig at hvis man sparer på lønninger i kommunerne, så overgår udgiften til staten i form af arbejdsløshedsdagpenge. Hvis man derimod bibeholdt refusionsordningen og eventuelt udvidede den til andre områder, ville man få en oplødnings af det cigarkasseprincip, som for de fleste mennesker synes urimeligt og uforståeligt – og jeg